

La sardana: esforç, disciplina i sentit de convivència

Arribàrem a Burgos, sintonitzant una emissora de la ciutat. De prompte ens saludaren, alegres i vibrants, les notes de "La Santa Espina". Vàrem descobrir, a molts quilòmetres de Catalunya el valor de símbol que té la sardana.

Davant d'una ballada de sardanes, se m'han ocorregut algunes consideracions que vull apuntar. Si la sardana és el símbol de les virtuts d'un poble (cosa de la qual ens vantem) és lògic que exigeixi aquestes mateixes virtuts als balladors. Cal posseir, doncs, per a ballar sardanes amb la màxima autenticitat, una mentalitat que accepti l'esforç, la disciplina i l'obertura: l'esforç per a aprendre les regles de la dansa (al meu entendre gens fàcils); la disciplina per a sotmetre's a aquestes regles i l'obertura necessària per a no excloure ningú de la rodona. Es evident que aquestes virtuts són eminentment catalanes. Quin poble es pot mostrar esforçat —sacrificat, àdhuc— com el nostre? I quin poble més disciplinat i amb més sentit comunitari —entre tots ho farem tot!— que el català? I, al mateix temps, quin poble més obert, incapaç de negar el pa i la sal i sempre a punt de posar un plat més a taula i fer un lloc a la vora del foc, que el nostre? Aquestes virtuts de raça —nascudes per la força de la sang i afirmades per la nostra mateixa circumstància— tenen una expressió solemne, alegre o meditativa, ritual, austera i opulent, en la sardana.

El fet d'acceptar la sardana vol dir, doncs, que abans hem acceptat i vivim uns principis que per a nosaltres, com a poble, són característics. Per a poder aixecar amb sinceritat la bandera de la sardana, cal que aquesta sigui, per a nosaltres, no solament el símbol de les virtuts d'un poble sinó el símbol de les nostres pròpies virtuts. L'acceptació de la sardana ens obliga, per tant, a una tasca personal dirigida a la recerca de la nostra capacitat d'esforç, de disciplina i d'obertura. El seny català que no és altra